

SPERANȚA

Martie 2024

Anul 10, Nr. 121

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

*Cristos a înviat!
Devărat
a înviat!*

Foto: Walking Perspective (Melbourne)

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța
Ioan Bușan, Biserica Perth
Traian Secară, Biserica Maranata

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Luiza Cîmpean, Biserica Tabor 0448 483 500
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Adresa Redacției:

35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.

Telefon: 0423 659 724,

email: sperantaaus@gmail.com

Costul unui abonament pe 1 an: \$50.00

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,

BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Cristos a Înviat!

Vasile Militaru

Cristos a înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori, creștine, o auzi.

Cristos a înviat în firul ierbii,
A înviat Cristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de piersic și de măr.

În stupii de albină, fără greș,
În vântul care suflă mângâios,
În ramura-nflorită de cireș...
Dar, vai, în suflet ți-a-nviat Cristos?

Ai cântărit cu mintea ta, creștine,
Cât bine ai făcut sub cer umblând?
Te simți măcar acum pornit spre bine,
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?

Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?

O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au îmbrăcat,
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept să cânti: Cristos a Înviat!

Din partea Editurii

Dragi cititori

În luna Aprilie se împlinesc 10 ani de când Dumnezeu a deschis o ușă prin care să pătrundă Cuvântul Sfânt în casele românilor prin Revista Speranța. Bineînțeles că sunt diverse feluri în care Cuvântul Domnului este propovăduit: emisiuni radio, Youtube și predicile de la amvon. Dumnezeu a găsit cu cale să pună sub ochii cititorilor aceste mesaje cuprinse în Revista Speranța, lucru pentru care Îi suntem mulțumitori cu toții.

Revista a început în Ballarat, Victoria, sub îngrijirea unei familii de creștini pensionari. Biserica Baptistă Speranța a încurajat această lucrare și mai apoi alte Biserici, păstori și alți oameni ai lui Dumnezeu au contribuit la tipărirea și publicarea a revistei.

MOTTO-UL REVISTEI SPERANȚA I-am desprins din 2 Timotei 1-5:

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”.

Timp de 10 ani am pus sub ochii cititorilor mesaje ale păstorilor baptiști și penticostali, studii biblice, mărturii creștine, poezii, noutăți din Biserici, mesaje diverse de informare asupra mersului în Bisericile din Australia și diaspora.

Nu vrem să denominăm pe nimeni pentru că s-ar putea să omitem pe cineva, sau, și mai grav, să punem vreun nume înaintea Numelui Aceluia căruia I se cuvine toată mulțumirea și închinarea – Domnul nostru Isus Cristos.

Biserica Maranata organizează în data de 28 Aprilie o sărbătorire a 10 ani de la apariția Revistei Speranța. Invităm pe cititori, pe sponsori și pe toți cei care doresc să participe la acest Jubileu să se bucure împreună cu noi cu această ocazie. Va urma o masa de dragoste. Vă așteptăm cu drag.

Editura

Ce este adevărul?

Păstor Teofil Ciortuz, Prima
Biserică Baptistă din Australia

Scopul Domnului Isus Cristos, venind în lume, a fost să ne descopere adevărul despre Dumnezeu. Să ne descopere adevărul despre ființa noastră umană, cât de păcătoși suntem. A venit să ne descopere adevărul despre nașterea din nou și intrarea în Împărăția Cerurilor, adevărul despre viață, despre moarte, despre Scriptură și proroci. Domnul Isus a venit să fie Adevărul!

Și iată-l pe Domnul Isus în fața lui Pilat spunându-i: „*Eu pentru aceasta m-am născut și am venit în lume ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu*”. Parcă ar vrea să-i spună: „*Pilat, dacă vrei să pătrunzi în adâncimea acestui caz și să găsești adevărul, va trebui să asculți ceea ce îți spun Eu, nu strigătele celor de afară: adevărul, Pilat, caută adevărul!*” La care Pilat răspunde sarcastic, ironic: „*Ce este adevărul?*”, și iese afară fără să mai aștepte răspuns la întrebarea lui, nu pare interesat să afle răspuns la întrebarea lui.

De ce nu a fost interesat Pilat de adevăr? În lumea de atunci erau două sfere, una era sfera grecească, sau elenă, care căuta adevărul și înțelepciunea, alta era sfera romană. Și noi suntem romani, „*De la Râm ne tragem*” cum spune poetul. Romanii erau altfel, ca și noi, mai practici. Noi nu suntem filozofi ca grecii, ci

pragmatici ca romanii. Dacă ceva funcționează, fă lucrul acela, dacă armele funcționează, ne batem până la capătul lumii. Dacă o afacere funcționează, mergem pe linia aceasta. Nu ne punem întrebarea dacă este bine sau rău, adevărat sau fals, corect sau nu, nu contează – funcționează, mergi mai departe! Dar faptul că funcționează, că merge, nu înseamnă că este bine. Pilat a fost doar pragmatic, nu a fost interesat de adevăr și Adevărul era înaintea lui, la câțiva metri. Aceasta vrea să ne spună că poți să fii în aceeași încăpere cu Isus – Adevărul. Că poți să fii în aceeași sală de Biserică împreună cu Isus Mântuitorul, să auzi adevărul predicat și totuși să ieși afară și să spui: „*Ce merge, ce mă ajută să câștig,*

să am mulți prieteni, ce mă ajută să răzlesc în lumea aceasta? Ce este practic să fac?” Dezinteresat de Adevăr, Pilat spune: „*Ce este adevărul?*”, și iese afară. Dacă în momentul acela Pilat și-ar fi dat seama că este un judecător care trebuie să pronunțe o sentință curată, adevărată, ar fi dorit să știe adevărul. Dacă în momentul acela Pilat nu ar fi fost sarcastic, dacă nu l-ar fi întors spatele Domnului Isus Cristos, ar fi putut să afle adevărul pe care, de altfel, ucenicii Domnului Isus l-au aflat atunci când Domnul le-a spus: „*Eu sunt calea, adevărul și viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*”.

Oare, în vremurile acestea, noi vrem să știm adevărul? Societatea vrea să ascundă adevărul. Lucrurile clare, pertinente, stabilite de mii de ani, astăzi sunt clătinate și adevărul este personalizat în sensul că fiecare poate avea adevărul lui și dacă funcționează societatea în felul acesta mergem înainte, fiecare cu adevărul lui. Dar Adevărul este unul singur, este indivizibil, nu este un lucru, nu este un concept, nu este o filozofie, este o Persoană. Pilat a fost în fața Acelui Persoane și totuși nu L-a băgat în seamă. Aș adăuga câteva aplicații pentru noi:

1. Pasarea responsabilității către altcineva nu rezolvă problema.

Evreii au încercat să plaseze responsabilitatea pe Pilat: „*Noi avem o lege care nu ne permite să-L omorâm, omoară-L tu!*” Nu merge...

Responsabilitatea lor rămâne. Mai târziu, Domnul Isus îi spune lui Pilat: „*Cei care mă dau în mâinile tale au o vină mai mare*”. Nici pasarea de la Pilat la iudei nu merge. El poate să spună că este nevinovat, poate să-și spele mâinile și să spună că iudeii sunt de vină. Nici aceasta nu se poate. Fiecare cu responsabilitatea lui, fiecare cu vina lui.

La fel este și în zilele noastre. Putem sau încercăm să trecem responsabilitățile de la unii la alții: „*Nu eu sunt de vină, ci societatea, nu este vina mea, eu în copilăria mea, în trecutul meu am fost abuzat, traumatizat, mi s-au întâmplat lucruri, nu, nu sunt eu de vină!*” Nimeni nu

e de vină – suntem o societate de inocenți. În loc să ne recunoaștem starea și păcatele și căderile, vrem să pasăm altora responsabilitatea de deasupra noastră: „Societatea este de vină, lumea este rea, s-a înrăit omul, dom'le, s-a înrăit”. Și asta fără să ne uităm la noi înșine, fără să recunoaștem adevărul: „Da, eu sunt de vină, în locul meu a murit Cristos, eu sunt vinovat”. Nu pasa responsabilitatea asupra altuia, că nu rezolvi problema!

2. Au nevoie de o cunoaștere personală a Domnului Isus Cristos, nu una împrumutată.

Fiecare pentru el – trebuie să-L cunoaștem pe Domnul Isus Cristos în mod personal. Nu mă pot duce înaintea lui Dumnezeu cu ceea ce au cunoscut părinții mei. Asta mi-a folosit, dar îl cunosc eu pe Domnul? Fiecare este responsabil pentru el însuși. Sunt bune sfaturile și experiențele altora, dar nu ar fi mai bine să-l întrebăm pe Domnul: „Doamne, ce ai vrea să fac? Care este direcția pentru viața mea? Încotro s-o apuc?” Avem nevoie de o cunoaștere personală a Domnului Isus Cristos, nu una împrumutată. Apostolul Pavel spune: „Știu în Cine am crezut, m-am întâlnit cu El, îl cunosc personal!” Standardul la care ar trebui să fim este momentul când auzim glasul lui Dumnezeu care ne spune ce trebuie să facem. Așa cum scrie Isaia: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: 'Iată drumul, mergeți pe el!'”. (Isaia 30:21)

3. Trebuie să găsești și să urmezi adevărul, nu ce merge.

Tot sistemul educațional a luat-o la vale, urmând învățături ale

unor oameni ca John Dewey, care a trăit între anii 1859-1952. El a mers pe principiul acesta: „Ce funcționează, ce merge pentru fiecare: dacă afacerea ta aduce câștig înșelând pe alții, mergi înainte. Dacă ești mai împlinit păcătuind, dă-i mai departe. Nu te mai întreba de adevăr, de moralitate, dacă-ți place, fă-o!” Asta era de fapt practicabilitatea romanilor din primele veacuri. Nu-i așa că ne-au pătruns aceste lucruri și suntem și noi... pragmatici?

Într-adevăr trebuie să vezi dacă ceea ce ai de gând să faci sunt lucruri practice, care au ceva bun, dar să distrugi sau să anulezi sau să calci în picioare adevărul pentru ceea ce merge, pentru ceea ce este practic, lucrul acesta este greșit. Dacă adevărul biologic, anatomic, milenar spune că Dumnezeu l-a creat pe om și l-a făcut bărbat și femeie, chiar dacă poți avansa mai mult în această societate căzută în cap dacă te declari invers decât acest adevăr, totuși întrebarea rămâne: „Ce este adevărul?” Și revenim la Scriptură – Adevărul este Domnul Isus Cristos, nu ce este practic, nu ce merge, nu ce funcționează. Dacă rămâi cu Adevărul, cu Domnul Isus, ai câștigat. Dacă rămâi cu ce este practic, cu ce merge, poți să pierzi totul.

4. În vreme ce tu joci după reguli, Dușmanul va folosi metode necinstite.

Domnul Isus Cristos este un exemplu de corectitudine, de adevăr, El nu vrea să-și scape viața, căci ar fi putut să ocolească crucea cumva. Dar nu pentru asta a venit. În timp ce el era Dreptul Judecător în fața oamenilor, ei umblau cu strâmbătăți. La strigătele celor de afară, Pilat a ajuns să-L condamne pe nedrept.

În timp ce tu vei juca cinstit, în timp ce vei rămâne pe adevăr, oamenii vor lucra necinstit, vor scoate vorbe rele și neadevărate, vor vorbi rău pe credincioși, vor fi necinstiți. Aceasta este lumea în care trăim. Dar cine câștigă până la urmă? Acela care rămâne cu Adevărul, cu Domnul Isus Cristos.

Și dacă Pilat s-ar fi oprit aici, dacă ar fi ieșit afară și ar fi oprit continuarea procesului, dacă ar fi declarat că nu este niciun caz de condamnare și i-ar fi trimis acasă pe toți, altfel ar fi fost deznodământul. Dar Pilat, pas cu pas se compromite din ce în ce mai mult: poruncește să fie bătut Domnul, poruncește să fie crucificat. Asta am știut noi să facem ca oameni, dar Adevărul lui Dumnezeu nu a rămas în mormânt pentru că Adevărul nu poate să fie închis în spatele unor lespezi, într-un mormânt sigilat – **Adevărul triumfă.**

Dacă ești de partea Adevărului, să știi că ești de partea biruitoare. S-ar putea ca pentru o vreme răul, minciuna, păcatul, să câștige, dar în cele din urmă Adevărul va birui și Adevărul va recunoaște că am fost de partea cea bună. În această vreme ne amintim că Domnul, Mântuitorul nostru, a ajuns să fie judecat pe nedrept și să plătească pentru păcatele noastre, dar prin nedreptatea aceasta ni s-a făcut nouă mare har. Glorie Domnului nostru Isus Cristos. Amin

(secvențe din predică)

Mesaj la Florii -

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim sau Învierea Domnului Isus Cristos?

Dragi frați și surori în Domnul Isus Cristos, din punct de vedere al închinării chiar nu contează. Fie că vorbim de „Duminica Floriilor” sau de „Duminica Învierii”, Isus Cristos este Același. Să ne închinăm Lui, să apreciem iubirea Lui și să-L sărbătorim pe El. Împăratul nostru este viu și merită mult mai mult decât îi putem oferi. Să îi dăruim toată iubirea, slujirea și închinarea noastră.

Dacă vom înțelege că revenirea Domnului Isus este aproape, vom deveni ucenici mai ascultători.

.....
Privind încă o dată la suferințele lungi, la moartea îngrozitoare și la învierea glorioasă a Fiului lui Dumnezeu, să ne reamintim bine cine este Fiul și cât de mare a fost sacrificiul Său oferit pentru noi. Înțelegând iubirea ce L-a motivat, mă rog să pricepem mai bine logica așteptărilor Lui pentru noi și nevoia unei atitudini zilnice corecte față de El și față de cerințele Sale. Dragi frați și surori de credință, având în vedere cele scrise în Cuvânt, vă rog frumos să ne unim în rugăciune, gândire, simțăminte și acțiune și să folosim zilele următoare pentru:

*** Mai multă mulțumire.** Să ne facem timp să-I mulțumim Domnului pentru tot sacrificiul depus pentru noi. Să-I mulțumim Domnului individual, cu familia și cu cei prezenți în ocaziile de închinare publică. Mai multă iubire. Să îi iubim sincer pe toți frații și surorile de credință din casă și din Adunare. Să ne creăm ocazii pentru mărturisirea iubirii și pentru demonstrarea ei. Să-i iubim și pe cei care considerăm că nu merită. Cristos a făcut la fel.

*** Mai multă mărturisire.** În zilele acestea, semenii sunt mai deschiși pentru Evanghelie. În perioada aceasta putem aborda mult mai ușor aspecte ce țin de suferințele Mântuitorului. Să facem în așa fel ca zilnic să vorbim la cât mai mulți despre iubirea și sacrificiul Mântuitorului. Nu trebuie să spunem multe și nu trebuie să ne gândim la ceva complicat. Poate găsim un bătrân sau un copil la care să le citim un capitol dintr-o Evanghelie. Poate găsim o familie căreia să îi spunem ce a adus sacrificiul de pe Golgota pentru familiști. Poate aflăm un tânăr căruia să îi spunem ce viitor îi poate oferi Cristos Cel viu unui tânăr care se încrede în El.

*** Mai multă dărnicie.** Să dăruim Bisericii din care facem parte, să dăruim asociațiilor care se implică în transmiterea Evangheliei și să nu uităm de cei mai nevoiași. În aceste zile de sărbătoare ar fi frumos să-i ajutăm pe cei săraci să aibă parte măcar de o masă mai îmbelșugată.

*** Mai multă bucurie.** Știu că există multe greutăți. Să nu uităm însă că Domnul Isus Cristos este viu și Biserica este în atenția Sa. Să ne bucurăm de ce am primit prin Salvatorul nostru, să apreciem prezența Lui în noi și cu noi și să privim la viitor plini de speranță. Cel veșnic viu, Împăratul, ne pregătește veșnicia și va veni curând să ne ducă acasă, acolo unde ne așteaptă răsplătiri cerești și bucurie veșnică.

Sărbători binecuvântate împreună cu cei dragi sub binecuvântarea Celui ce ne iubește pe toți!
Cu prețuire,

Păstor Viorel Iuga

Păstor Gelu Bondor, Biserica Baptistă Adelaide, SA

Vinerea se începea la evrei joi seara la apusul soarelui, iar „ucenicii au făcut cum le poruncise Isus și au pregătit Paștele. Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi.” (Matei 26:19-20) Pe când mâncau ei Domnul a instituit Noul Legământ în sângele Său și l-a descoperit pe vânzătorul, Său iar apoi „după ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în Muntele Măslinilor”. (Marcu 14:26) Acolo Domnul l-a înștiințat pe Petru și pe ceilalți ucenici despre ce avea să urmeze și ce avea să l se împlinescă.

„S-au dus apoi într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani. Și Isus a zis ucenicilor Săi: ‘Ședeți aici până Mă voi ruga’. A luat cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și a început să Se înspăimânte și să Se mâhnească foarte tare. El le-a zis: ‘Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați!’ Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă de la El ceasul acela. El zicea: ‘Ava – adică Tată – Ție toate lucrurile Ți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta!’” (Marcu 14:32-36).

Mulți cred că această întristare de moarte și rugăciunea Domnului proveneau dintr-o teamă de a muri, experimentată de omenescul Domnului Isus. Oare aceasta să fie cauza întristării, din partea Celui ce a zis înainte cu câteva zile (la intrarea în Ierusalim): „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: ‘Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta!’? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!” (Ioan 12:27). Se pare că aici Domnul recunoaște clar că scopul venirii Sale era să facă voia Tatălui, dându-Și de bună voie viața ca preț de răscumpărare pentru noi. Se pare că nu frica de moarte (despre care a vorbit ucenicilor de nenumărate ori) era cauza tulburării Sale.

Mai mare decât frica morții se pare că era groaza despărțirii de Tatăl, de care nu fusese despărțit niciodată.

Tatăl avea să-Și întoarcă fața de la El din cauza păcatului nostru. Domnul avea să simtă agonia Celui părăsit de Tatăl când a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Pentru ca dreptatea divină să fie satisfăcută și „păcatul lumii” să fie „ridicat” de asupra omenirii, Domnul avea să plătească prețul pe care nimeni altul nu putea să-l plătească. Și aceasta a fost nu doar moartea, ci și despărțirea păcatului de Dumnezeu.

Ochii lui Dumnezeu „sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!” (Habacuc 1:13a). De aceea când „pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5:21a), a trebuit să-Și întoarcă privirea de la El, „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (v.21b).

Oh! Minune a lui Dumnezeu care a urât păcatul cu desăvârșire și totuși a știut să-l iubească și să-l salveze pe păcătos! A despărțit păcatul de păcătos, a pedepsit păcatul, dar a salvat pe păcătos. Dar era un cost de plătit și aceasta a făcut Domnul Isus. Suntem salvați căci El a putut spune: „Totuși facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu. Nu voia Mea, ci voia Ta”.

În Ghetsimani Domnul încă era fără păcatul atribuit Lui. Putea să lase totul și să meargă la Tatăl în starea pe care o avusese înainte de a fi lumea. Se putea ca aceasta să fi fost voia Sa (nepăcătoasă). Dar aceasta nu ar fi dus la salvarea noastră. De aceea a acceptat, în schimb, voia Tatălui. Noi am ajuns salvați prin dorința Fiului de a accepta nu voia Sa, ci a Tatălui. Cei ce-L urmează sunt de asemenea chemați să facă aceasta.

„Apoi a zis tuturor: ‘Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar

folosi un om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși?’” (Luca 9:23-25).

Deosebirea este că voința noastră firească este păcătoasă, deci suntem chemați la a renunța la tot ce-i vechi în noi. Căci firea noastră (carnea) „este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8:7) Și aceasta credem că am făcut-o la botez, pentru ca viața Domnului Isus să se manifeste în trupurile acestea muritoare.

Cum stăm cu „în fiecare zi”? Îl numim Domn al nostru. Îl tratăm ca atare? În deciziile de fiecare zi (majoritatea mărunțișuri) ne interesează voia Lui sau noi știm, și ca atare nu mai trebuie să-L întrebăm? Sau luăm o decizie, și apoi Îi cerem s-o îndeplinească? Mulți Îl tratează pe Domnul ca pe o poliță de siguranță. Dacă ceva ne merge rău sau ajungem la necaz cu deciziile noastre (în care nu L-am consultat), Îi cerem să intervină și să ne ajute fără nici măcar să fi recunoscut că am acționat ca domni ai noștri. El însă ne cheamă să ne lepădăm de această tendință veche (de a fi noi dumnezeul nostru) să luăm crucea pe care am răstignit această practică și să-l urmăm. El se oferă să umble cu noi (noi să-L urmăm) în fiecare zi și astfel să dezvoltăm o relație cu El.

Vrăjmașul numărul unu al păcii noastre este eul nostru, care cere gratificație. Dacă nu o primește urmează nemulțumire, plângere, murmurare, ceartă, nesomn, depresie... ș.a.m.d. Eul poate pretinde că Îl ascultă pe Isus, dar numai cât vrea el (cât îi convine). De aceea trebuie răstignit în fiecare zi. Voința noastră firească trebuie predată (o dată la botez și) în fiecare zi. Când Domnul ne cere o predare totală, El ne vrea binele, ne vrea pacea și odihna spirituală în El. Nu doar pentru că El vrea s-o ceară și noi trebuie să ne supunem (o, ce „domn aspru!” zic unii) ci pentru că ne iubește și ne vrea binele.

ISUS, MIJLOCITORUL ȘI DOMNUL NOSTRU ÎNVIAT

David Wilkerson

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7:25)

Ce vrea să spună Scriptura când ne amintește că Isus face mijlocire pentru noi? Cred că acest subiect este atât de adânc, atât de maiestuos și dincolo de înțelegerea umană, eu tremur chiar și la ideea de a-l discuta. Savanții în cercetarea

Bibliei au diferite opinii despre înțelesul acestui subiect. Dar nicio carte sau comentariu biblic nu mi-a satisfăcut căutările. De fapt, cu cât citesc mai multă învățătură despre aceasta, cu atât sună tot mai confuz.

Totuși, prin rugăciune și încredere în călăuzirea Duhului Sfânt, am început să pricep puțin din acest subiect nemaipomenit. Rugându-mă foarte simplu: „Doamne, cum îmi afectează viața mea mijlocirea Ta, care are loc în Cer? Cuvântul Tău spune că Tu Te înfățișezi înaintea Tatălui în numele meu. Ce înseamnă acest lucru în umblarea zilnică pe care o am cu Tine? Nu am nevoie să știu ce au învățat marii învățați. Doar arată-mi un adevăr simplu de care pot să mă agăț și să mi-l însușesc pentru viața mea.”

Perspectiva populară evanghelică despre mijlocirea lui Cristos este că Isus s-a întors în Cer pentru a servi ca Mare Preot în numele nostru. Nu există nicio îndoială cu privire la aceasta. Biblia declară în mod răspicat: „Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în Cer”. (Evrei 9:24)

Eu cred că Isus mijlocește astăzi pentru a-și proteja poporul, pentru a ne ține la distanță de păcat și a ne menține în dragostea lui Dumnezeu. El nu va permite niciunui lucru — nici fricii, nici căderii temporare, nici unei acuzații din partea lui satan — să ne înstrăineze pe noi de Tatăl. Cu alte cuvinte, El se roagă pentru noi în același mod în care s-a rugat pentru ucenicul său Petru: „ca să nu se piardă credința ta”. (Luca 22:32)

Mântuitorul nostru este viu în glorie chiar acum. Și chiar acum, Domnul nostru din veșnicie este la lucru pentru a Se asigura că niciodată nu vom fi jefuiți de pacea pe care El ne-a dat-o când a plecat. El slujește în calitate de Mare Preot pentru noi, implicat în mod activ în păstrarea trupului Său de pe Pământ plin de pacea Sa. Iar când va reveni, El vrea ca noi să „fim găsiți înaintea Lui... în pace”. (2 Petru 3:14)

Fie ca aceste sărbători de Paște să fie un timp în care puteți să celebrați adevărul că El este viu și pacea turnată în noi se datorează acestui fapt.

Isus e viu

de Petru Dugulescu

Mișcat de forța vieții-n el aprinsă,
Pământul s-a cutremurat în zori
Iar garda din armata neînvinsă,
Cuprinsă e de spaimă și fiori.

Sfărmand obezi și lanțuri milenare,
Frângându-i morții brațele ei reci,
Biruitor în lupta cea mai mare,
Isus e viu și viu va fi în veci!

Și nu vor fi pe lume străji romane
Nici pietre ca să-L țină în mormânt,
Căci biruind oștirile dușmane,
Isus e-n Cer și-n inimi, nu-n pământ.

Triumfator, S-a ridicat din glie -
Isus Cel viu nu poate sta ascuns;
Iar când pe nori, cu slavă o să vie,
Îl vor vedea și cei ce L-au străpuns.

Cântați-I imnuri, plini de bucurie,
Voi toți care-ați gemut încătușați;
Sfârșitu-s-a azi timpul de robie,
Isus e viu, iar voi eliberați!

Din crucea Lui curg valuri de iubire,
Ducând viață, pace-n unda lor ...
Tresaltă azi și cântă omenire!
Isus e viu - tu ai Mântuitor!

Voi toți care zăceți fără putere
Și vă târați viața prin noroi -
Isus a biruit prin înviere,
Isus trăiește azi și pentru voi.

Și-n ziua glorioasă a revederii
Când vom zbura spre Patria de sus,
Noi vom cânta în corul Învierii,
Cântarea biruinței lui Isus!

BOTEZ LA PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA

Mare bucurie, mare victorie – Botez în apă la Prima Biserică. În data de 4 Februarie un suflet scump Domnului a decis să facă publică mărturia credinței în Domnul Isus Cristos. Este vorba de Sidonia Maghiar, care a avut o scurtă descriere a întoarcerii ei la Domnul: Născută în România, într-o familie de creștini penticostali, plecată, împreună cu soțul, din orașul natal, după terminarea studiilor de asistentă medicală, s-a stabilit în Timișoara. În anul 2011 s-a produs un divorț, după care, timp de două luni, datorită durerii produse de acest divorț, Sidonia trece printr-o perioadă grea de depresie. În acest timp nu se mai putea concentra asupra copilului care simțea lipsa tatălui și plângea mereu. Dar mama ei i-a fost alături și, mărturisește Sidonia, și Domnul i-a fost aproape. Mama, nemaiputând să o vadă suferind și plângând în fiecare zi, i-a propus să ia împreună o perioadă de trei zile de post și rugăciune, mai ales că se apropiau Paștele. Au ținut aceste zile de post, după care s-a așternut așa o liniște și o pace inexplicabilă în sufletul ei că nu mai știa cum să-l mulțumească lui Dumnezeu.

Dar viața merge înainte și în anul 2016 Sidonia se recăsătorește în Australia. A venit aici cu dorința să-și găsească o Biserică și cu ajutorul unei prietene pe care o cunoștea din România, după câțiva ani de căutare a ajuns la această Biserică. În timpul acestei mărturii, păstorul Teofil Ciortuz a prezentat o imagine a dragostei Domnului Isus spunându-i: „Sidonia, când te uiți la noi toți care ne aflăm aici, noi toți suntem niște vase sparte, dar lipite de Domnul Isus și când lumina Lui strălucește în noi se mai văd crăpăturile acelea pe care le-am avut. Și viața ta a avut niște spărturi, dar Domnul Isus a pus-o iarăși împreună și în felul acesta tu ești prezentă acum înaintea noastră”. După care păstorul Teofil Ciortuz a întrebat-o: „Sidonia, cine este Domnul Isus pentru tine?” La care ea răspunde cu lacrimi în ochi:

„Este Mântuitorul meu.” Păstorul o întreabă:
„Cât timp vrei să-l fii credincioasă Domnului?”
„Toată viața mea”.

„Sidonia, Dumnezeu să-ți ajute. Ne bucurăm de tine, ne bucurăm de mărturia ta și suntem alături de tine. Vrem să te sprijinim pe calea ta. Domnul să aducă mântuire deplină în casa ta, în familia ta”.
(Mai putem adăuga ceva...?)

Speranța

Cât timp...?

Toată viața mea!

Nu te teme, nu te teme,
Eu veghez asupra ta mereu.

Oaspeți la Biserica Baptistă Maranata, Melbourne

AMBASADA LUI DUMNEZEU

Păstorul Marian Levi, din Atlanta, America, împreună cu sora Minodora, se află într-o vizită în Australia. În data de 4 Februarie Biserica Maranata i-a avut ca oaspeți, iar păstorul Marian Levi a avut un cuvânt plin de har pentru întreaga adunare. Iată un extras din introducerea predicii dumnealui:

Fiecare dintre noi avem menționat pe pașaport cetățenia din care facem parte. Unul dintre sfaturile pe care le primește orice cetățean este ca, în cazul oricărei probleme pe care o are, să se adreseze ambasadei țării lui din țara unde se află. Chiar este menționat ca în cazul șederii mai îndelungate în această țară să se înregistreze la ambasada țării din care face parte. Dar noi mai avem și altă cetățenie: cetățenia

noastră fiind în Ceruri, unde suntem cetățeni împreună cu sfinții. Aici, în Melbourne, noi ne-am înregistrat la Ambasada lui Dumnezeu. Aceasta este definiția Bisericii: este Ambasada lui Dumnezeu pe pământ. Noi toți suntem slujitori ai Împărăției lui Dumnezeu, suntem personalul Ambasadei Noului Ierusalim. Acesta nu este un cuvânt inventat de mine, sau o teologie nouă. „Noi dar”, spune Apostolul Pavel, „suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20) Asta suntem noi, trimiși, ambasadori ai lui Cristos. Nu contează ce meserie, ce slujbă avem, noi suntem în slujba Împărăției și a Împăratului, și fiecare, acolo unde trăim, în

Biserica locală suntem o Ambasadă sau un Consulat al Împăratului împăraților și al Domnului domnilor.

Noi facem parte din personalul Ambasadei lui Dumnezeu și este minunat să știi că al Domnului este pământul și tot ce este pe el, că ești al Domnului și că oriunde ai fi, ești în atenția Lui, în lumina Lui și în providența Lui. Este un har special să fim în ziua Domnului în Casa Domnului ca ambasadori ai Lui pe acest pământ.

Întâlnirea păstorilor din Melbourne

În a doua săptămână a lunii Februarie a avut loc întâlnirea lunară între slujitorii din Bisericile din Melbourne. La această întâlnire a luat parte și fratele Marian Levi, din SUA. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest timp binecuvântat și continuăm să ne rugăm pentru anul 2024, ca Dumnezeu să aducă multă propășire și călăuzire în tot ce facem.

Păstor Mircea Cîmpeanu

BISERICA HARUL, MELBOURNE - PESTE GENERAȚII

De la toiagul lui Moise la cele cinci pâini și doi pești

Păstorul Dorel Brîndaș a adresat Bisericii Harul un mesaj al smereniei. Iată o secvență:

„Moise a răspuns și a zis: `Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: `Nu ți s-a arătat Domnul!’ Domnul i-a zis: `Ce ai în mână?’ El a răspuns: `Un toiag.’ Domnul a zis: `Aruncă-l la pământ.’ El l-a aruncat la pământ, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el.” (Exodul 4:1-3)
Iată-l aici pe Moise șovăind, parcă ar vrea să negocieze cu Dumnezeu: „Doamne, trimite pe altul”.

Istoria lui Moise, dragii mei, se repetă și astăzi la scară mare, între creștini. Să ne cercetăm fiecare dintre noi. Ne trimite Dumnezeu de multe ori într-un anumit loc, să facem o anumită lucrare, iar noi, ca și Moise, spunem: „Doamne, chiar pe mine m-ai găsit? Doamne, nu poți trimite pe altul? Doamne, tu nu vezi imperfecțiunile pe care le am în viață, vorbirea mea, eu nu am școală, Doamne, sunt alții mai buni decât mine, trimite-i pe ei”.

Poate sunt momente unice în viață când Dumnezeu vrea să se folosească de noi și poate noi refuzăm aceste ocazii. Dar Dumnezeu este Cel care știe locul fiecăruia, darul pe care-l avem și ceea ce noi putem să facem. Nu trebuie să fii perfect ca să te folosească Dumnezeu. Nu trebuie să fii perfect ca să te rogi în Biserică, nu trebuie să ai școală de muzică pentru ca să cânti, nu trebuie să ai școli teologice ca să vii înaintea Bisericii și să spui ceva din partea Domnului. Nu trebuie să fii perfect. Apostolul Pavel spunea: „Când sunt slab, atunci sunt tare”. De ce? Pentru că el îl avea de partea lui pe Domnul, care îl întărea. Dumnezeu ne cunoaște pe fiecare în parte.

Moise era un cioban care păștea oile socrului său Ietro. El, ca fiecare cioban, avea în mână un toiag, o bâta folosită în păstoria lui. Aceasta era o bâta nesemnificativă, fără valoare. Dar Moise este cel care a pus-o la

dispoziția lui Dumnezeu, iar această bâta a devenit un instrument în mâna Lui. Un lucru nesemnificativ pe care îl pun în mâinile lui Dumnezeu poate să devină un instrument de valoare și de biruință.

În Scriptură se vorbește de o femeie care mai avea doar un pumn de făină și un pic de ulei. Dumnezeu îi spune prin profetul Ilie: „Dă-Mi-le Mie. Ceea ce tu mai ai dă-Mi mie.” Femeia a înțeles ce îi cerea Dumnezeu, care i-a binecuvântat viața.

Mai găsim în Scriptură un copil care avea doar cinci pâini și doi pești. Ucenicii îl întrebau pe Isus: „Doamne, este o mulțime așa de mare, cum îi vom hrăni pe toți cu atât de puțin?” Cu acest puțin, pe care copilul l-a adus Domnului, Isus hrănește mii de oameni. În umilință să aducem la picioarele Domnului tot ceea ce avem, apoi le putem folosi din nou pentru gloria lui Dumnezeu.

SPERANȚA

Festivalul tinerilor și al tinerilor adulți!

Între 17 și 29 Septembrie 2024 tinerii din Bisericile Baptiste din Australia, prin harul Domnului, se vor întâlni pentru un timp de închinare și slujire la Biserica Betel din Brisbane, QLD. Să nu încetăm să ne rugăm ca Domnul să lucreze în mijlocul tinerilor prin această întâlnire.

Vom reveni cu detalii în curând. Între timp, puteți contacta Bisericile locale pentru vești noi despre această lucrare.

Învierea Domnului Isus: Mit sau realitate?

Păstor Cornel Ghiță, Biserica Baptistă Maranata, Melbourne

Credința creștină este ancorată în crucea lui Cristos și în certitudinea învierii Lui. Această realitate a învierii reprezintă fundamentul Evangheliei și al credinței creștine. Fără minunea învierii nu ar fi existat creștinismul. Nu este de mirare că de la început și până în prezent cel mai mult este pusă la îndoială nu răstignirea Domnului Isus, ci învierea Lui. În perioada apostolilor nimeni nu a contestat faptul că Isus Cristos a murit, dar atât evreii cât și neamurile au refuzat să creadă că El a înviat a treia zi din morți.

Anthony Flew, un autor și filozof ateu, care nu crede în învierea Domnului Isus, a făcut următoarea afirmație surprinzătoare: „*Dacă învierea este adevărată, toate celelalte religii și sisteme filozofice ar fi complet false*”. Deci, nu este de mirare că Biblia îl prezintă pe Domnul Isus Cristos ca fiind singura cale de salvare: „*în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub Cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți*”. (Faptele Apostolilor 4:12)

În cele ce urmează aş dori să menționez câteva motive pentru care fiecare om ar trebui să accepte Învierea Domnului Isus ca fapt istoric.

PRIMII MARTORI AI ÎNVIERII AU FOST NIȘTE FEMEI.

Toate cele patru Evanghelii menționează faptul că primele persoane care au descoperit mormântul gol au fost femei (Matei 28:1,5,6). În cultura Greco-Romană, mărturia femeilor nu era admisă în tribunal. La evrei era necesar mărturia a două femei care să egaleze mărturia unui singur bărbat. Dacă Domnul Isus nu ar fi înviat din morți, ci a fost o conspirație făcută de ucenici, ei niciodată nu ar fi pus ca primii martori niște femei.

DETALII STÂNJENITOARE PRIVIND ÎNVIEREA.

Din punct de vedere istoric, detaliile jenante, incomode, contribuie la a da greutate afirmațiilor care se fac, ca fiind adevărate. Iată câteva dintre aceste detalii pe care le găsim în Evanghelii: Ucenicii L-au părăsit, au

fugit, le-a fost frică, Petru s-a lepădat și s-a jurat că nu-L cunoaște. Un membru din Sanhedrin, același Sanhedrin care L-a judecat pe Domnul Isus, a dăruit propriul lui mormânt ca Domnul Isus să fie îngropat în el. Femeile au fost primele martore ale învierii. Acestea sunt câteva detalii umilitoare pentru apostolii care au trebuit să ducă mesajul învierii. Dacă Isus Cristos nu a înviat din morți, ci ei au inventat „*povestea învierii*”, ar fi alcătuit-o ei în felul acesta ?

UCENICII AU MĂRTURISIT MESAJUL ÎNVIERII CU PREȚUL VIEȚII.

Mulți oameni sunt gata să moară pentru ceea ce cred că este adevărat, dar nimeni nu este gata să moară pentru ceva ce ei au inventat și știu că este o minciună. Ucenicii au știut că ei spun adevărul, de aceea au fost gata să fie chinuți, să trăiască tot restul vieții înfruntând lipsuri, batjocuri, persecuție și moartea.

J. Warner Wallace obișnuia să spună că atunci când se formează o conspirație sunt trei factori motivatori: puterea, avantajele materiale sau plăcerile fizice. Ucenicii nu au obținut nicio poziție de autoritate în societate în urma predicării Evangheliei. Dimpotrivă, au fost nevoiți mereu să fugă dintr-un loc în altul în urma persecuțiilor. În ceea ce privește avantajele materiale, ei nu au avut niciun câștig material în urma predicării Evangheliei. Iar cu privire la poftă, ei au fost un exemplu în ceea ce au predicat, și anume totală abținerea sexuală înainte de căsătorie, și pentru cei credincioși atât soțul cât și soția să fie fideli unul față de celălalt. Care a fost câștigul lor ? Nu este oare aceasta o dovadă puternică a faptului că ei au mărturisit adevărul?

MORMÂNTUL GOL.

Toate cele patru Evanghelii și prima epistolă către Corinteni relatează clar că mormântul lui Isus a fost gol la trei zile de la răstignire. Ucenicii au explicat lucrul acesta prin faptul că Isus a înviat în trup din morți. Criticii au formulat diferite ipoteze cu privire la mormântul gol, care au fost mereu dezvoltate pe parcursul timpului. Una

dintre ele este cea a „*mormântului greșit*” și a fost avansată de Kirsopp Lake. El susține că femeile, în semi-întunericul dimineții de Paști, s-ar fi dus la un alt mormânt; ele ar fi fost îndrumate într-acolo de către un tânăr, pe care-l credeau a fi un înger: „*Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul*”. (Matei 28:6) Femeile, iar mai târziu și ucenicii, s-ar fi dus la un alt mormânt, care era gol. De aceea ar fi anunțat în mod eronat că Isus a înviat. Problema cu această explicație este că autoritățile iudaice și romane cunoșteau locul unde se afla mormântul lui Iosif. Era suficient ca ei să arate mormântul cu trupul mort al Domnului Isus și ideea învierii Domnului Isus din morți ar fi fost stinsă încă de la început.

Un alt argument adus ulterior împotriva mormântului gol este „*teoria morții aparente*”. Ea susține că Isus fusese luat de pe cruce într-o stare în care își pierduse cunoștința, așadar în realitate nu era mort. Datorită umidității din mormânt, El și-a revenit din leșin. Conform acestei teorii, ar trebui să credem că sulița care i-a străpuns inima din care a curs sânge și apă (Ioan 19:34) nu i-a cauzat

moartea ci doar leșin. Dar prin absurd să presupunem că EL a fost doar leșinat pe cruce și în mormântul rece și-a revenit. Un om atât de grav rănit (cei care susțin teoria aceasta sunt convinși că Isus a fost doar un om obișnuit) ar fi putut să-și desfacă singur fâșiile cu care a fost înfășat, să îndepărteze piatra uriașă ce cântărea câteva tone, să se strecoare pe lângă străjerii care dormeau, alergând apoi la ucenici pentru a-i convinge că a înviat din morți?

ARĂTĂRILE DOMNULUI ISUS DUPĂ ÎNVIERE.

Au fost mulți martori cărora Domnul Isus li s-a arătat după înviere. Unii dintre ei, L-au văzut de mai multe ori pe Domnul Isus pe parcursul a 40 de zile după înviere. Cei unsprezece ucenici (Ioan 21), Maria Magdalena (Ioan 20:10-18), femeile de la mormânt (Matei 28:1-10), cei doi pe drumul Emausului (Luca 24:13-35), mai mulți credincioși (Matei 28:16-20), peste 500 de credincioși (1 Corinteni 15:7), Apostolul Pavel (1 Corinteni 15:8,9). Toți aceștia au mărturisit că Isus Cristos a înviat din morți.

Cu toate acestea, mulți oameni nu sunt dispuși să admită că Isus a înviat într-adevăr din morți. Ei preferă să dea alte explicații pentru multele arătări

ale Domnului Isus după înviere. Un exemplu este acela al episcopului James A. Pike, care a spus că trupul lui Isus nu ar fi înviat, ci doar duhul Său ar fi părăsit trupul și apoi ar fi apărut în fața ucenicilor ca fantomă. Spiritiștii, dar și mulți teologi liberali și laici, se agață mult de o asemenea ipoteză. Numai că teoria spiritistă nu concordă cu ceea ce Isus le-a spus clar ucenicilor Săi. Când Cel înviat a apărut în fața ucenicilor adunați în camera de sus, ei s-au speriat fiindcă au crezut că văd o fantomă. Isus i-a liniștit, spunându-le: „*Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, Eu sunt. Pipăiți-le și vedeți: un duh nu are nici carne, nici oase cum vedeți că am Eu*”. (Luca 24:39) Teza lui Pike nu oferă nicio explicație cu privire la lipsa trupului mort din mormânt și nici nu ține cont de faptul că, de fapt, cuvântul grecesc pentru „*înviere*” se referă în mod expres la un trup înviat și nicidecum la spiritul care părăsește trupul unui mort.

O altă încercare de a explica arătările Domnului Isus după înviere este „*teoria halucinației*”. Halucinațiile sunt limitate aproape exclusiv la anumite tipuri psihologice și sunt absolut subiective. Este imposibil ca 500 de persoane aflate într-un singur loc să aibă halucinații colective (1 Corinteni 15:6) și ca alți oameni în cu totul alte contexte să fie victimele

acelorași proiecții imaginare (Marcu 16:12-13; Luca 24:36-43; Ioan 20:26-29; Matei 28:16-20).

Multe alte evidențe ar putea fi aduse în sprijinul Învierii Domnului Isus din morți. Dar evidențele menționate mai sus sunt suficiente pentru a concluziona că singura explicație plauzibilă pentru mormântul gol, pentru mărturia ucenicilor cu privire la aparițiile ulterioare ale lui Domnului Isus Cristos, pentru transformarea apostolilor, pocăința a mii de persoane în ziua de Rusalii și răspândirea Evangheliei în întreaga lume, este că Isus Cristos a înviat cu adevărat din morți.

Noi, cei credincioși nu avem numai siguranța că Isus a înviat din morți, ci, întrucât El este viu, avem și nădejdea că și noi vom fi înviați. Viața noastră veșnică depinde de faptul că Isus a murit și a înviat. Credința noastră nu se bazează pe o iluzie, ci pe o certitudine istorică și spirituală.

Dragul meu cititor am o întrebare pentru tine : Ce vei face cu toate aceste dovezi ale învierii ? Unii încearcă să le ignore, alții încearcă să le nege, iar alții le recunosc ca adevărate și se închină Domnului Isus Cristos Cel înviat.

Eram la poala crucii Domnului,
La poala destinului...
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Războinici vechi și încercați.
Cu zarurile-am aruncat
Într-un apus îndepărtat.

Zăngănitul zarurilor
Străpunge-adâncul zărilor.
Zarurile se rostogolesc
și se topesc
împrejurul pământului,
împrejurul gândului,
împrejurul cuvântului.

Arunc zarul norocului
Peste cămașa Domnului
Iar Domnul de pe cruce mi-a șoptit
Cu-n susur incolor, neauzit:
„De ce tragi sorții pentru ea?!”
Ți-am dăruit-o, e a ta”.

... jocul de la poala crucii...

Arunc zarul pentru cununa de spini.
Zarul se pierde în lumi care vin.
Domnul o desprinde de pe fruntea Sa
Și mi-o întinde: „*la-o, e a ta*”.

Stăm aplecați,
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Mercenari ai norocului
Încercați în văpaia focului.
Jucăm în tăcere
Pe păcatul ce piere,
Pe cremenea stâncii,
Pe aripa nălucii...
... jocul de la poala crucii...

Atunci pământul s-a cutremurat,
Stâncile s-au despicat,
Mulțimi de oameni s-au înfricoșat.
Apoi, pe rând, s-au aplecat în jos
Lăsând să cadă zărele de os
Din nou, peste cămașa lui Cristos.

Mi-am ridicat ochii în sus
La crucea Domnului Isus.
Sângele lui, pic cu pic, picura
Peste spinii de pe fruntea mea...

Păstor Gelu Bondor – Biserica Baptistă Adelaide, SA

Când El ne cere această totală predare a voinței, este deoarece ea constituie singura cale. Nu poți fi una cu El și să mai ai voința ta proprie. Voia omului vechi este vrăjmășie contra lui Dumnezeu. Ea nu se poate supune Lui și nici nu vrea să se supună. Vrea doar un ajutor în Dumnezeu ca să-și împlinească voia lui personală. Exact asta ne-a avertizat Domnul Isus că nu putem face. Așa cum spune El, „*Un spin nu poate produce smochine*”. „*Dacă eu sunt un câmp cu iarbă nu pot produce o recoltă de grâu. Tăind iarba scurt o pot ține tunsă dar voi produce numai iarbă, nu grâu. Dacă vreau să produc grâu, schimbarea trebuie să meargă mult mai adânc decât suprafața. Trebuie să fiu arat, brazda răsturnată și să fiu semănat din nou.*” (CS Lewis). „*Desțeleniți-vă un ogor nou*”.

Oswald Chambers spunea: „*Dacă ești aspru și răzbnător, și insiști în calea ta proprie (deci nu ești dispus să te schimbi), fiind sigur că cealaltă persoană este mai de grabă vinovată decât tine, aceasta este o indicație că o mare parte a naturii tale (vechi) nu a fost transformată niciodată de privirea Domnului.*” Predarea noastră Lui nu a fost deplină. Avem o zonă a noastră pe care nu vrem să o predăm, nu vrem să fim schimbați. „*Lasă-mă să fiu eu*” spunem noi. Suntem creștini, dar creștini firești, prunci în Cristos în nevoie de lapte când ar trebui să fim oameni mari în Cristos. Natura păcatului nu este imoralitatea și nici faptele rele, ci este faptul că am ajuns propriul meu dumnezeu (pretinzând dreptul meu la mine însumi).

În procesul de a ajunge la o deplină identificare a voii noastre cu voia Lui găsim diferite nivele de considerat. Mai întâi este predarea voinței noastre Lui fiind de acord, cel puțin teoretic, cu supremația Sa în toate lucrurile, deși încă ne mai plângem sau poate nu ne place, și părți din noi

încă pot să l se opună. Nu suntem în stare să facem voia Lui dar voim să fim făcuți să o voim (vrem). Găsim viața creștină foarte grea deoarece dorim binecuvântările lui Dumnezeu în timp ce trăim după voința noastră. Ne-ar place să trăim viața creștină dar așa cum ne place nouă. Așa cum este această fază, ea constituie totuși un pas important înainte. Posibil mântuiți, dar... ca prin foc. În faza aceasta reproșăm lui Dumnezeu că nu ne dă mai multă lumină deși noi nu o trăim pe aceea pe care o avem deja.

Dar dacă harul Său continuă în viața unui om care doar s-a predat Lui, acela va ajunge în faza a doua care este abandonarea. Atunci individul este pe deplin predat (mă predau cu totul Ție, așa cum cântăm. În mod tipic, predarea acum cuprinde toate circumstanțele vieții, nu doar adevărul despre Dumnezeu și voia Sa dată în Biblie. Ea cuprinde poate pierderea unei persoane iubite din viața noastră, o boală sau ceva rău adus asupra noastră direct de către cineva. Putem accepta că lucruri rele se întâmplă la oameni buni, greutăți și suferință care lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu chiar dacă ele nu sunt produse direct de către El. Durerea nu va trece în amărăciune și nici dezamăgirea în „paralizie”.

Dar este mai mult decât atât... Dincolo de abandonare este și mulțumire în voia Sa, nu doar în general, dar cu partea care ne-a căzut nouă la împărțeală. Plângerea și căteala au dispărut, iar „*bucuria neîncetată*” este naturală și potrivită. Nu mai suntem spectatori ci participanți (împreună lucrători). Domnim în viață prin Isus Cristos. În ce fază a predării voinței tale, ești tu? Acestea sunt perspective... Ce o să faci? O să ții mai departe la voința ta? Sau te rogi ca autorul necunoscut:

Doamne vreau să primesc ceea ce Tu dai,
Să mă lipsesc de ceea ce Tu reții, (nu îmi dai)
Să renunț la ceea ce Tu ieși,
Să sufăr ceea ce Tu vrei să aduci asupra mea,
Să fiu ceea ce Tu vrei să Fiu,
Și să fac ceea ce Tu m-ai trimis să fac.

Cel puțin să vreau să fiu făcut să vreau sau să cred cu adevărat ceea ce așa de ușor îți cântăm Domnului:

Voia Ta (versuri Traian Dorz; melodie Nicolae Moldoveanu)

Învăță-mă să făptuiesc,
O, Doamne, voia Ta mereu,
Să nu pot altfel să trăiesc,
De-ar fi să piară trupul meu!

Căci voia Ta e tot ce-i bun
Și azi și mâine și în veac.
Ajută-mi ei să mă supun,
Să pot să-Ți fiu oriunde pe plac!

Tu ai, prin Duhul Tău Cel Sfânt,
Nebănuite, sfinte căi
Să mă înveți, pe-acest pământ,
Voința Ta și pașii Tăi!

Aceasta-i rugăciunea mea;
Spre Tine necurmat o-nedrept
Și-n orice-împrejurare grea
Să-mi ardă voia Ta în piept!

Voia Ta, voia Ta,
Doamne-n veci voia Ta
Să mă umple deplin
Pentru Tine, Amin!

Binecuvântare la Biserica Maranata, Melbourne

În data de 11 Februarie, la serviciul de dimineață, în Biserica Maranata, familia Filip și Dana Secară au adus la binecuvântare fetițele lor gemene, Maia și Julia. Au fost prezenți oaspeți din Austria, din Sydney - prezbiterul Ruben Wagner, și din alte Biserici din Melbourne. Întreaga adunare s-a bucurat de prezența lui Dumnezeu. A cântat la vioară sora Sefora, s-au recitat poezii – sora Magda și sora Victorița, iar corul a cântat spre slava Domnului.

Fratele prezbiter Ruben Wagner a adus salutul Bisericii Penticostale Române din Sydney și a avut un gând pe care a vrut să-l împărtășească cu familia Secară. A citit din Geneza 6:9: „Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu”, și a adăugat: „De asemenea părinți avem nevoie în aceste zile care nu se deosebesc prea mult de perioada lui Noe. De părinți cu un caracter pe care copiii să-l poată copia, iar Dumnezeu să ne ajute să fim cu toții exemple de oameni pe care copiii noștri să dorească să-i urmeze”.

Păstorul Cornel Ghiță a prezentat pe scurt acest act al binecuvântării copiilor în Bisericele noastre:

Unul din motivele pentru care aducem copiii la binecuvântare este pentru că Domnul Isus a acordat importanță mare copiilor: „Lăsați copilașii să vină la Mine! Nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei!”. (Marcu 10:14) Apoi, alt motiv este că binecuvântarea are un mesaj pentru noi. Sunt multe lecții pe care le putem învăța de la un copil. În primul rând dependența lor de părinți. Mă rog ca Duhul Domnului să ne conștientizeze pe noi toți cât de mult depindem cu toții de Tatăl nostru Cel ceresc. De asemenea, să ne ajute Dumnezeu să fim iertători asemenea acestor copilași. Noi toți dorim binele copiilor noștri, dar este Unul Singur care poate da binecuvântarea: ceea ce Dumnezeu binecuvântează aceea rămâne binecuvântat. Părinții trebuie să recunoască responsabilitățile pe care le au și faptul că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu în creșterea copiilor.

Păstorul Marian Levi, aflat în vizită în Australia, a continuat serviciul divin cu un mesaj plin har, plin de înțelepciune. Iată o secvență din introducere:

Un serviciu de binecuvântare este o sărbătoare a familiei. Binecuvântarea nu o dă nici familia, nici Biserica. Dumnezeu, care este binecuvântat, binecuvântează. Noi avem asigurarea sfântă de la Mântuitorul nostru că dacă ne unim pentru a cere binecuvântarea, o vom primi „dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în Ceruri”. (Matei 18:19) Noi nu ne bazăm pe o promisiune iluzorie, ci pe promisiunile lui Dumnezeu care sunt da și amin. Iar noi, în ziua aceasta ne-am unit să cerem binecuvântarea acestor două fetițe: Julia și Maria. O slujbă de binecuvântare este o slujbă de închinare.

Biserica s-a rugat, părinții s-au rugat, iar păstorul Cornel Ghiță și-a pus mâinile peste fetițe și le-a încredințat în mâna Domnului.

Speranța

BISERICA PHILADELPHIA, MELBOURNE

BINECUVÂNTARE

„LĂSAȚI COPILAȘII SĂ VINĂ LA MINE!”

„I-au adus niște copilași, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, S’a mâniat, și le-a zis: ‘Lăsați copilași să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu niciun chip nu va intra în ea!’ Apoi i-a luat în brațe, și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.” (Marcu 10:13-16)

Ziua de duminică, 11 Februarie 2024, a fost o zi de sărbătoare pentru Biserica Penticostală Philadelphia. Fiind ziua Domnului, ne-am închinat, atât dimineața cât și seara împreună cu membrii Bisericii cât și cu cei ce ne-au urmărit în mediul online, pe canalul YouTube și Facebook Philadelphia.

În cadrul slujirii de dimineață, pe lângă timpul de rugăciune (a slujit Jeremy Spătaru, un tânăr al Bisericii), am avut un serviciu divin de Binecuvântare copii. O familie tânără din Biserica noastră a venit în Casa lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu peste odrasla lor. Familia Alex și Anca Pumnuț sunt părinți pentru a patra oară, primind din partea Domnului încă o fetiță căreia i-au pus numele Abigail.

Mesajul la acest Serviciu divin special, a fost adus de fratele păstor Doru Mureșan, păstorul asistent al Bisericii Philadelphia, și a fost inspirat din Evanghelia după Marcu 10, intitulat **„DORINȚA PĂRINȚILOR - BINECUVÂNTAREA COPIILOR”**. Ideea principală scoasă în evidență prin mesaj, a fost aceea că părintele este responsabil în ceea ce privește prezentul, viitorul, dar mai ales veșnicia copiilor lor. Binecuvântarea este un act, moment special în Biserică, dar apoi părintele atrage binecuvântarea Domnului peste copii prin atitudinea și relația lui cu Dumnezeu.

Copiii binecuvântați se nasc în familii puternice, care rămân în ascultare de Dumnezeu și de Cuvântul Său cel sfânt. Ev. Marcu 10:1-12, pune accentul pe relația celor doi soți cu Dumnezeu (ascultare) și unii cu alții (fidelitate și credincioșie).

Apoi, acești părinți, I-au adus copiii să fie binecuvântați de Domnul Isus, care *”... i-a luat în brațe, și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.”*

Serviciul divin a fost împodobit prin cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu, spre bucuria familiei Pumnuț și a celor prezenți la închinare. Grupul de închinare (Rebecca Pau, Eliza Emerich, Ana Maria Pumnuț, Noemi Tcaciuc, Timotei Emerich, Jamie Suciuc), au condus Biserica în

laudă și închinare înaintea lui Dumnezeu și au cântat o cântare specială de binecuvântare. Fanfara Bisericii Philadelphia (dirijor Adrian Bordea) a intonat imnuri la adresa lui Dumnezeu, îndemnând astfel părinții să se încreadă în Dumnezeu. Surorile fratelui Alex (Ana Maria Pumnuț, Mihaela Horvat și Betty Buciu), și cumnata Camelia Pumnuț au cântat o cântare de binecuvântare la acest serviciu divin special, intitulată „Doi părinți și-o împlinire”.

Cuvântul de binecuvântare din **Numeri 6:22-27**, a fost citit de păstorul coordonator al Bisericii, fratele păstor Dr. Gabi Izsak, iar rugăciunea de binecuvântare a fost rostită de fratele păstor Doru Mureșan. Au slujit prin rugăciune de mulțumire și binecuvântare bunicii micuței Abigail: George Ilie din Adelaide și Iosif Pumnuț (Philadelphia-Melbourne).

„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” Romani 11:36

Păstor Dr. Gabi Izsak - păstor coordonator Biserica Philadelphia Melbourne

MISTER ȘI ÎNVIERE

Simion Felix Marțian

Înconjurat de semne de-ntrebare
Care țeseau un vâl de-adânc mister,
Tu ai trecut prin lumea trecătoare,
Isuse, torță călăuzitoare,
În drumul Tău din Cer și către Cer.

Vii întrebări își căutau răspunsul
Când Te-ai născut în chip miraculos,
Și Te-a-nsoțit misterul, nepătrunsul.
Mereu, se întrebau: „Oare e Unsul?
E Cel ce vine? Este chiar Cristos?”

Poate a fost doar curiozitate,
Sau poate chiar erau setoși de har,
Dar vrând să scape de-ambiguitate
Ei Te-au tratat cu agresivitate
Testându-Ți nemurierea pe Calvar.

Divine mâini cu mângâieri sublime
Au plâns atunci cu lacrimi rubinii
Mușcate de piroane, cu cruzime,
Când răutatea clocotea-n mulțime
Și-Ți refuza prezența printre vii.

Misterul care Ți-a-nsoțit venirea
S-a transformat în beznă pe pământ,
S-a zguduit din temelii zidirea
Când Duhu-Ți străbătea nemărginirea
Iar trupul era pus într-un mormânt.

Dar de pe „Cine-i?” semnul de-ntrebare
S-a deplasat, scăpat de sub control,
Pe „Unde-i?”, chestiune arzătoare
Când au văzut călăii, cu stupoare,
Că în mormânt nu-i nimeni, că e gol

Nu am să pot, oricât aş vrea de tare,
Să-Ți mulțumesc, Isuse, îndeajuns
Că prin jertfirea Ta mântuitoare
Tu m-ai scăpat de semne de-ntrebare,
Căci înviind în mine, mi-ai răspuns.

Eu știu și „cine Ești” și știu și „unde”,
Căci Tu mi-ai dezlegat acest mister.
De-aceea aş dori ca oriunde
Să pot și eu la întrebări răspunde,
Să fiu o călăuză către Cer.

Cristos a înviat

Valentin Popovici

Cristos a înviat, Mărire
În veci lui Dumnezeu preasfânt!
Să cânte azi întreaga fire:
Isus ieșit-a din mormânt!

A înviat și nu mai moare,
E viu de-a pururi și Stăpân,
Zdrobind cătușe milenare
Și capul șarpelui hapsân.

El are-n mâini cheile morții,
Și-a locuinței morților.
A rupt sigiliile nopții,
Ne-a dat lumina zorilor!

Suntem ai Lui pentru vecie,
Ai vieții fără de hotar.
Răscumpărați din grea robie
Prin sângele de la Calvar.

Aceasta-i ziua cea mai sfântă,
Coroana sărbătorilor!
Întreaga omenire cântă,
Isus e Rege-al regilor!

TAINILE LUI DUMNEZEU REVELATE BISERICII LUI - 5

Continuăm studiul nostru cu:

TAINA FĂRĂDELEGII

„Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.” (2 Tesaloniceni 2:7)

Taina fărădelegii - în engleză: „lawlessness” - taina celui fără de lege. Secretul puterii celui fără de lege este planul secret al lui Satan de a distruge omenirea. Această taină este în antiteză cu planul misterios al lui Dumnezeu de răscumpărare. Planul satanei este cunoscut de Dumnezeu și ni l-a făcut cunoscut prin apostolul Pavel, ca și prin scrierile profetice, în mod special în cartea lui Daniel.

Ceea ce știm despre această taină a fărădelegii este că ea a și început să lucreze cu mii de ani în urmă, dar este ceva care o ține pe loc ca să se manifeste în toată plinătatea ei. Al doilea lucru pe care trebuie să-l observăm este că în spatele ei este forța puterii supranaturale a celui rău. Dacă taina aceasta a fost dată pe față atunci când Pavel a scris această scrisoare, aproximativ în anul 53 AD, acum, în generația noastră, se apropie de împlinire, de punctul culminant.

Lucrarea de amăgire, lepădarea de credință, apariția ereziilor, a prorocilor falși a început chiar din primul secol. Biserica falsă a schimbat harul lui Dumnezeu în desfrânare. Au înlocuit legea lui Dumnezeu cu credințe păgâne. Au respins pe Domnul Isus, chiar dacă acceptă Numele Lui, dar nu fac voia Lui. Apostolul Pavel ne spune că taina va culmina prin apariția Anticristului, care acum lucrează în lume, dar este ceva care îl frânează, îl oprește ca lumea să fie așa de nelegiuită cum ar vrea el. Apostazia despre care vorbește Pavel aici va fi fără precedent - o revoltă la scară mondială împotriva a tot ce este dumnezeiesc. Și deja vedem multe legi draconice care au fost date, nerușinarea cu care cel rău vrea să îndobitocască generația de copii cu lucruri de care ne este rușine și să vorbim.

Omul fărădelegii - anticristul - este o persoană, a treia persoană din trinitatea satanică, prorocul mincinos, sau înlocuitorul lui Cristos, care va face semne și minuni prin puterea Satanei și în cele din urmă, după ce Biserica va fi răpită, va înșela întreaga lume. El se va înălța mai presus de tot ce se numește Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2:4) sau ce este vrednic de închinare. Se va înfățișa în Templul lui Dumnezeu, se va da drept Dumnezeu, dar aceasta va avea loc la

„vremea” sau timpul ales de Dumnezeu. Anticristul este un om, nu un înger și nici un demon, dar va fi posedat de Diavol. El este așa cum este numit, un om fără nicio lege, deasupra legii. El pretinde că este Dumnezeu. El s-a născut pentru pierzare (v. 3). ADN-ul lui este de la satan, tatăl lui, și va avea aceeași soartă ca și el. El nu are viitor. El este un om cu puteri supranaturale date de satan, care îl conduce, pe care îl slujește și ale cărui planuri le împlinește. Acest om va fi distrus la a doua venire a Domnului Isus. Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Lui și-l va prăpădi cu arătarea venirii Lui (v. 8). Omul fărădelegii mai este cunoscut și ca o persoană a cărei viață este caracterizată prin opunerea la legea și domnia lui Dumnezeu.

„Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.” (v. 7) Cine este Cel ce îl oprește acum? Sunt mai multe păreri în sensul acesta - Unii spun că este Duhul Sfânt, alții Biserica, alții spun că sunt anumite guverne omenești sau chiar îngeri. Pavel nu ne spune mai mult, dar mulți comentatori cred că este Duhul Sfânt. El convinge lumea de păcat și locuiește în Biserică (în inima credincioșilor) făcând pe oamenii lui Dumnezeu să limiteze puterea de influență a răului în lume.

După răpirea Bisericii de pe pământ, omul fărădelegii va domni și va începe necazul cel mare. Domnia lui va fi un timp de șapte ani. Satan va aduce un nou set de standarde ale depravării, care vor depăși orice limită și închipuire. Taina fărădelegii constă în abilitatea de a face ca fărădelegea, păcatul să apară bun și de dorit. El își ascunde adevărata natură în haine care apar frumoase și avantajoase omului. Abilitatea de amăgire este remarcabilă, dar lumea este orbită de dumnezeul veacului acesta. Taina fărădelegii se referă la o depravare ascunsă și amăgitoare, o formă de păcat care lucrează în secret și în liniște și care nu s-a dezvoltat încă până la completa ei maturizare, care tinde să corupă orice doctrină și simplitate a credinței descrisă în Evanghelie. Este și un crescendo în fărădelege, până va ajunge la culme, și atunci îi va veni sfârșitul.

(va continua)

RADIO VOCEA EVANGHELIEI MELBOURNE

Interviu cu păstorul Daniel Mariș

97.1 FM
3 M D R

Păstor Corneliu Tuchlei

În data de 20 Februarie 2024 păstorul Daniel Mariș din România, a fost invitat în studioul Radio Vocea Evangheliei Melbourne, unde coordonatorul programului, păstorul Corneliu Tuchlei, i-a luat un interviu. Vă prezentăm acest interviu cu speranța și rugăciunea de a fi spre zidirea și totodată spre informarea cititorilor.

Păstorul Corneliu Tuchlei: Frate Daniel, știm că sunteți păstor la Biserica Golgota din București și Profesor Doctor la Institutul Teologic Baptist din București. Frate Daniel, bine ai venit la Radio Vocea Evangheliei din Australia.

Păstor Daniel Mariș: Bine v-am găsit și vă mulțumesc pentru această invitație de a fi aici. Este de fapt prima mea vizită în Australia.

Ps. Tuchlei: Ce noutăți ne aduceți din România?

Ps. Mariș: Ca o ultimă noutate este pregătirea unei sărbătoriri a 30 de ani de la înființarea postului de radio Vocea Evangheliei în comunitatea baptistă din București. Această sărbătoare va avea loc în luna Aprilie, ocazie prin care să-l mulțumim lui Dumnezeu, să fie ca o piatră de aducere aminte și să putem spune și noi, ca și robul lui Dumnezeu altădată: „Eben Ezer – Până aici Domnul ne-a ajutat”.

Ps. Tuchlei: Frate Daniel, noi ne-am intersectat și în trecut când eu

eram în București, la radio, și îmi aduc aminte că încă erai student. Între timp Dumnezeu te-a binecuvântat și ai preluat ștafeta de slujire de la cei care s-au retras.

Ps. Mariș: Toate lucrurile se fac prin puterea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel recunoștea că el și ceilalți apostoli nu sunt decât niște vase de lut în care Domnul a pus această comoară a cunoașterii Domnului Isus Cristos: „...pentru ca această putere nemaipomenită vă nu fie de la noi, ci de la Dumnezeu”. Nu pot spune altceva decât că îi mulțumesc Domnului pentru harul Său.

Ps. Tuchlei: Pentru ascultătorii care nu te cunosc, te rog să ne spui felul cum ai ajuns în lucrare.

Ps. Mariș: Un cuvânt cheie aici este chemarea din partea Domnului. Eu am înțeles această chemare la vârsta de 17 ani. M-am întors la Dumnezeu în 1984. Am fost născut în familie de credincioși bapțiști și am crescut în Biserica din Curtici, care este una dintre cele mai vechi Biserici Baptiste din România. În anii de liceu Dumnezeu mi-a făcut harul să intru într-un grup de ucenicizare și de pregătire cu Educația Biblică prin Extensie. Atunci Dumnezeu mi-a vorbit prin două cărți. Prima carte a fost: „Omul de care se folosește Dumnezeu”. La finalul acelei cărți, cu entuziasmul și idealismul unui tânăr de 17 ani am spus Domnului că sunt gata să mă duc în slujirea Domnului oriunde mă va trimite. Altă carte care m-a marcat este cartea „Ucenicii se fac, nu se nasc” de Walter Henrichsen. Finalul cărții este mărturia autorului prinsă în ideea: „Să ai un obiectiv în viață!” Autorul

Păstor Daniel Mariș

mărturisește că voia să devină constructor, să ridice clădiri impozante, poduri, drumuri, și așa mai departe. Dar într-o zi primește de la un coleg un Nou Testament și când a citit textul în care Apostolul Petru spune că pământul cu tot ce e pe el într-o bună zi va arde, s-a rugat: „Doamne, eu vreau să construiesc aceste clădiri, poduri, drumuri ce vor arde într-o zi; este ceva care aș putea face și când va veni ziua aceea să rămână totuși în picioare?” Acela a fost momentul în care el a înțeles chemarea la slujirea Evangheliei. Citind această mărturie mi-am dat seama că Dumnezeu mă cheamă și pe mine la slujire. Le-am spus părinților că atunci când se va deschide o ușă pentru Seminarul din București sunt gata să merg acolo și să-L slujesc pe Domnul 24 de ore din 24. Acela a fost momentul cheie al chemării mele, iar anul trecut s-au împlinit 30 de ani de slujire. Nu există o chemare mai mare decât aceea de a salva suflete de la pierzare. Este adevărat, nu toți sunt chemați la slujire pastorală, dar cu siguranță toți cei născuți din nou sunt chemați să fie lucrători împreună cu Dumnezeu la lucrarea de răspândire a Evangheliei. Până la urmă, fiecare dintre noi suntem implicați într-un fel sau altul: unul seamănă, altul udă, altul se roagă sau dăruiește, sau prin modul de viață, dar

Domnul este Cel care face creșterea seminței Evangheliei. Invitația este pentru noi toți și este un privilegiu și totodată o mare responsabilitate, pentru că, așa cum spune Apostolul Pavel temelia zidirii este Cristos și tot ce punem pe această temelie trebuie să fie vrednic de Cristos.

Ps. Tuchlei: Dumnezeu te-a așezat într-un ogor special, ai rămas în București, iar după ce ai terminat studiile ai venit ca păstor în Biserica Baptistă Golgota. Este vorba de o Biserică mare, centrală. Ce a însemnat pentru tine lucrarea aceasta în care ai intrat, mai ales că prin această Biserică au trecut mulți lucrători bine cunoscuți.

Ps. Mariș: Cuvântul cheie este același: chemarea. Și aici am simțit o chemare care, desigur, a fost confirmată prin răspunsul Bisericii atunci când am fost ales ca tânăr păstor în 1993. Biserica Golgota a fost fondată în 1912 de către Constantin Adorian care a pornit la această lucrare cu o mână de oameni, vreo 12, și Dumnezeu a binecuvântat în timp această lucrare. Dacă este vorba de o Biserică mare sau de o Biserică unde sunt doar câțiva membri, indiferent unde ai fi, fără ajutorul și harul Domnului nu pot face lucrarea.

Ps. Tuchlei: Frate Daniel, ce sfaturi, ce îndemnuri ai avea pentru ascultători. Atât în România cât și în toată lumea se întâmplă lucruri dificile, provocări imense care nu au mai fost și care afectează atât lucrătorii cât și Biserica în general. A fost pandemia care a provocat multă confuzie. Am vrea cu toții să știm ce avem de făcut ca Dumnezeu să ne găsească credincioși în ceea ce facem.

Ps. Mariș: Într-adevăr, în acest timp Biserica a trecut printr-o serie de provocări cu care nu s-a

mai confruntat în generația noastră sau a părinților noștri. Mă refer la perioada Covidului când au fost acele Lockdown și restricții atât de dure. Mărturisesc că în mijlocul acelor provocări, prin inspirație divină, pentru a ține legătura am inițiat un grup al Bisericii pe WhatsApp prin care am trimis meditații zilnice pe toată perioada de restricții. Prin aceste meditații, cât și prin rugăciuni, am căutat să încurajez membrii Bisericii. Acesta a fost momentul când mi-am dat seama că Duhul lui Dumnezeu este Acela care ne dă înțelepciunea și puterea să ne adaptăm oricărui vremuri, oricât ar fi de dificile. Domnul i-a spus lui Petru: „*Eu voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui*”. Aceste cuvinte rămân valabile pentru toate timpurile. Acesta a fost momentul în care am înțeles că Biserica este un organism viu, este un trup, așa cum o spune Scriptura, este trupul lui Cristos, care nu depinde de o clădire ci se poate aduna în case, în grupuri mai mici. Momentele de persecuție sunt momentele când Duhul lui Dumnezeu lucrează și ne motivează la răspândirea Evangheliei cum nu am fi făcut în condiții de confort în clădiri noi, în clădiri renovate. În contextul pandemiei am redescoperit ce înseamnă acea bucurie a părtășiei lângă Cuvânt, chiar dacă suntem în grupuri mici. În capitolul 2 din Faptele Apostolilor vedem descrisă această dinamică a Bisericii: „*Ei stăruiau în învățătura Apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică și prin Apostoli se făceau multe minuni, și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți*”. Noi toți ne-am dori o Biserică ideală. Ne dăm seama că nu suntem la nivelul acela ideal,

pentru orice Biserică ce își dorește o revigorare spirituală principiile sunt aceleași, le găsim în cartea Faptele Apostolilor. Primul este învățătura biblică sănătoasă, care începe din pruncie. Părinții trebuie să le inspire copiilor dragostea față de citirea și împlinirea Cuvântului. Apoi este acea părtășie plină de dragoste și susținere, în care simțeau suportul de care fiecare avea nevoie. Apoi o închinare plină de viață, adusă Unui Dumnezeu care este viu. Cred că este necesară o reînnoire a închinării noastre, o notă de bucurie în serviciile noastre, acesta fiind un semn al revigorării noastre. Este nevoie și de o evanghelizare permanentă pe care o fac membrii Bisericii în fiecare zi prin modul lor de viață. În fața tuturor provocărilor, în care vedem cât de mare este presiunea din partea societății asupra familiei, asupra generației tinere, ne întrebăm: ce e de făcut? Răspunsul ar fi că aceste provocări pot fi depășite privind la importanța predicării sănătoase a Cuvântului lui Dumnezeu, în care oamenii să găsească răspunsuri la problemele lor actuale, cotidiene. Biserica este mai eficientă în cursul săptămânii decât duminica, fiecare între colegii de serviciu, colegii de la școală. Biserica este o epistolă vie scrisă de Dumnezeu și citită de oameni.

Ps. Tuchlei: Viața de fiecare zi ridică provocări, dar o Biserică bine hrănită din Cuvânt poate să depășească acest încercări. Dumnezeu ne dă putere și înțelepciune să biruim și să mergem înainte. Frate Daniel îți mulțumesc pentru acest timp, pentru încurajările, pentru mărturiile și îndemnurile pe care Domnul ni le-a dat prin tine. Dumnezeu să te binecuvânteze.

CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ

Richard Wurmbrand (1909-2001)

(Publicat cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbrand)

„ÎN ZIUA DE AZI SUNTEM CU TOȚII ATEI...”

Săptămânile petrecute în frigul și umezeala de la Craiova și Poarta Albă și în peregrinările grupurilor cu lanțuri la picioare mi-au înrăutățit procesul tuberculos. Am sosit la Gherla, următoarea mea închisoare, în munții Transilvaniei, într-o asemenea stare încât am fost dus într-una din celulele cunoscute ca „spital”. Medicul nostru, o tânără femeie pe nume Mariana, spunea că aceea era prima ei slujbă. Alți pacienți mi-au povestit că în prima ei zi de serviciu se făcuse palidă când vizitase celulele. Nimic din ceea ce învățase n-o pregătise pentru murdăria, foamea, lipsa medicamentelor elementare și a instrumentelor, pentru cruzimea plină de nepăsare. Crezuseră că va leșina, dar ea a mers mai departe. După ce m-a examinat, Mariana mi-a spus:

„Ați avea nevoie de hrană mai bună și de mult aer curat”. Nu m-am putut abține să zâmbesc:
„Dar nu vă dați seama unde ne găsim, domnișoară doctor?” Ochii i s-au umplut de lacrimi și a spus încet:
„Așa am învățat în Facultatea de Medicină”.

Peste câteva zile ne-au vizitat ofițeri de rang superior. Doctorița Mariana i-a abordat în galeria din fața celulelor noastre și i-e zis:

„Tovarăși, oamenii aceștia n-au fost condamnați la moarte. Statul mă plătește ca să-i țin în viață, întocmai cum vă plătește și pe dumneavoastră ca să-i țineți în siguranță. Eu nu pretind decât condiții care să-mi permită să-mi fac meseria”. Un ofițer i-a spus:
„Așadar, sunteți de partea acestor bandiți condamnați!”
„E posibil ca pentru dumneavoastră să fie bandiți, tovarășe colonel”, a răspuns ea, „dar pentru mine sunt pacienți.”

Condițiile nu s-au îmbunătățit, dar în schimb am primit o știre care, pentru mine, valora mai mult decât toate doctoriile din farmacie: înainte de conferința la nivel înalt de la Geneva, urma să ni se permită să fim vizitați de rude. Emoțiile au atins cote înalte. Toți eram nervoși. Cineva putea fi bucuros la culme acum, iar în momentul următor să izbucnească în lacrimi. Unii n-aveau știri de la familiile lor de zece-doisprezece ani. Eu n-o văzusem pe Sabina de șase ani. Ziua așteptată a venit și, când numele meu a fost strigat, am intrat într-o sală ce răsună de ecouri și am fost pus să stau în picioare îndărătul unei mese. La o distanță de vreo cincisprezece metri am văzut-o, în spatele altei mese, pe soția mea. Comandantul, însoțit de ofițeri și gardieni, stătea lângă zidul dintre noi, ca și cum ar fi fost gata să arbitreze un meci de tenis. M-am uitat țintă la Sabina și mi s-a părut

că anii de suferință îi înscriseră pe chip o pace și o frumusețe pe care nu i le văzusem niciodată înainte. Stătea acolo cu mâinile încrucișate și zâmbea. Strângând în mâini marginea mesei, am strigat:
„Cei de acasă sunt bine?” Vocea mea a răsunat straniu în încăpere. Ea a răspuns:
„Da, suntem bine cu toții, slavă Domnului”. Comandantul a intervenit:
„N-aveți voie să-L pomeniți aici pe Dumnezeu”.
„Mama mea mai trăiește?”, am întrebat.
„Lăudat fie Domnul, e în viață.” Comandantul a strigat din nou:
„V-am spus că nu e voie să-L pomeniți pe Dumnezeu.” Atunci Sabina m-a întrebat:
„Cum stai cu sănătatea?” I-am răspuns:
„Sunt în spitalul închisorii.” Comandantul a intervenit iar:
„N-ai voie să spui în care parte a închisorii te găsești”. Am încercat iar:
„În privința procesului meu – este vreo speranță de recurs?” Comandantul:
„N-aveți voie să discutați despre proces”. Lucrurile au continuat astfel până ce am zis:
„Du-te acasă, Sabina dragă. Nu ne lasă să vorbim.” Soția mea adusesse un coș cu mâncare și haine, dar nu i s-a permis să-mi dea nici măcar un măr. În timp ce mă luau de acolo, m-am uitat peste umăr și am văzut cum gardieni înarmați o escortau spre ușa de la capătul îndepărtat al sălii. Comandantul și-a aprins o nouă țigară, cu gândurile în altă parte.

În aceeași seară, doctorița Mariana s-a oprit la picioarele patului meu.
„O Doamne”, a zis ea, „și eu care credeam că vizita soției duminică o să-ți facă atât de bine!”
Ne-am împrietenit. Mi-a spus că nu-i dăduse nimeni nici o noțiune despre religie și se socotea atee. A spus:
„În ziua de azi, suntem cu toții atei...”
În săptămânile următoare, i-am istorisit Evanghelia, iar atunci când eu și alții de la Gherla am reușit să o aducem pe doctorița Mariana la credința în Cristos, ea și-a asumat riscuri tot mai mari pentru a ne ajuta. Mulți ani mai târziu, aflându-mă într-o altă închisoare, am aflat că murise din cauza unui reumatism care-i afectase inima. Totdeauna muncise peste măsură.
Curând am fost mutat înapoi, la Văcărești, la spitalul închisorii în care petrecusem o lună după izolarea mea în celulele individuale din subsolurile Ministerului de Interne.
(Va continua)

Hi, I'm Lucy Schneider

As a Home Lending Specialist in Melbourne
I understand that no two home buyers are the same.

I can guide you through home buying process,
provide you with a conditional pre-approval.
I can help you to choose the right home loan
for your financial situation and lifestyle.

Call me to arrange an appointment.
Mobile: 0410 428 469
Email: lucia.schneider@cba.com.au

Retail Banking Services
Commonwealth Bank
Level 1, 17 Douglas Street,
Noble Park Vic 3174

Selling?

Get GR8. Get SOLD!

Local. Trusted.
Record Results.

**GR8
EST8
AGENTS
.COM. AU**

FREE MARKET APPRAISAL

Are you looking to sell, buy or just
curious about the current value of
your home?

For a free, no-obligation market
appraisal of your home, contact
Margareta Ulici at:
0413 246 294 or
margaret@gr8est8agents.com.au
FREE Section 32
when you mention this Ad!

9/418 Princes Highway, Narre Warren, 3805 (corner of Webb Street)

ROMAN LAWYERS

Suntem avocați cu
experiență, specializați
într-o varietate amplă de
domenii:

Dreptul familiei, litigație
civilă, comercială și
testamentară și dreptul
criminal. Testamente,
împuterniciri financiare
și de sănătate. Vânzări
sau cumpărări de case.

Adresa poștală:
5 Llewellyn Place,
Eumemmering, 3117,
Victoria, Australia.
PH.: 0423 810 460
Fax: +61 3979 7997
Email:

info@romanlawyers.com.au

Nu ezitați să ne contactați dacă aveți întrebări sau dacă doriți
să discutați despre nevoile dumneavoastră specifice.

Café Transylvania

*Original recipes,
Fresh and delicious*

We make birthday cakes.
Everything served in the
Premises is home made.
We make reservations for
birthdays or any occasion.
Our program is:
Tue to Thu: 9am - 5.30pm
Fri and Sat: 9am - 9pm
Sunday: 9am - 6pm
DELIVERY! (Condition apply)

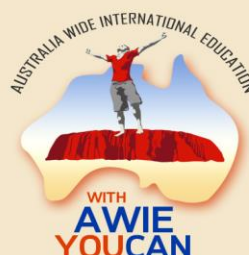

Shop 4 Spring Square, Hallam,
VIC 3803,
Phone number:
03 9796 5227, 04 3216 2907
kate@cafetransylvania.com

Consultantă si reprezentare legală pentru:

- Emigrare în Australia
- Vize de muncă,
business, vizită
- Recunoaștere profesională
- Studii în Australia si
Internships
- Tribunal reviews pentru
refuzuri de vize

Ramona Martinovici
australia@awie.com.au
+61 424 515 676
MARN 1383584

Reach Your Full Potential

**MIGRATION
EDUCATION**
awie.com.au

admin@emblemconsult.com

Cristina Pomana

Registered Migration Agent
MARN: 1678015
Emblem Consult Pty Ltd.

Revista Speranța mulțumește tuturor sponsorilor pentru sprijin și încurajare.

ACCOUNTING,
TAXATION &
ADVISORY SERVICES

Email: office@cgdpartners.com.au

For exceptional business results, talk to our friendly tax specialists today. We'll help you discover better tax strategies and provide timely business support.

Our real value is in the tailored advice, planning, consulting and research we offer. Take advantage of our strong technical skills and up-to-the-minute knowledge of tax solutions and tax strategies for your business.

Traian Secară
Minister of religion

**Oficiez căsătorii civile și
religioase în Australia
de peste 25 de ani.
Mă puteți contacta la:**

**Telefon: 0407-708-887
Email: tsecara@hotmail.com**

**DRIVER AND TRUCK LOCATED IN
MELBOURNE IS AVAILABLE FOR HIRE
AND TRANSPORT HEAVY EQUIPMENT 11
TONS AND 8 METERS LONG.
LOADING RAMP IS AVAILABLE FOR
LOADING HEAVY MACHINERY.
CALL THE MOBILE BELOW FOR DETAILS**

Onsite Welding

0410 518 772

0481 738 448

**STEEL MANUFACTURING & RIGGING
LOGISTIC & MACHINERY TRANSPORT**

They wanted Him alive – He is alive!

He received 39 stripes because He was known to kill a man. They wanted Him alive. They held handfuls of His beard and hair, and pulled it out by the roots. They wanted Him alive.

They kicked, punched and spit on Him for hours. Until there wasn't a single spot on His body not covered in blood. They wanted HIM alive.

They shoved a crown of thorns down on His head so harshly it stuck in His skin. They wanted Him alive.

After hours of being beaten, mocked, whipped, flogged and tortured they made Him walk with a cross. They made Him carry it. A rough piece of wood with splinters digging into fresh wounds. They wanted Him alive.

They wanted Him to feel every ounce of pain they could bring. He had to feel it in order to heal us. Crucifixion was historically one of the cruellest most tortured deaths a human could face. Hours upon hours of torture. Torture most of us cannot mentally think of because the cruelty isn't normal. It isn't something our minds can comprehend.

We celebrate Easter with pastel colours, happy children hunting eggs and chocolate. Truth is there was absolutely nothing happy about the day JESUS died. It was cruel, bloody and nasty. He could have stopped all of it. He could have called every angel in heaven to demolish every person standing and shouting "*Crucify Him!*" He didn't.

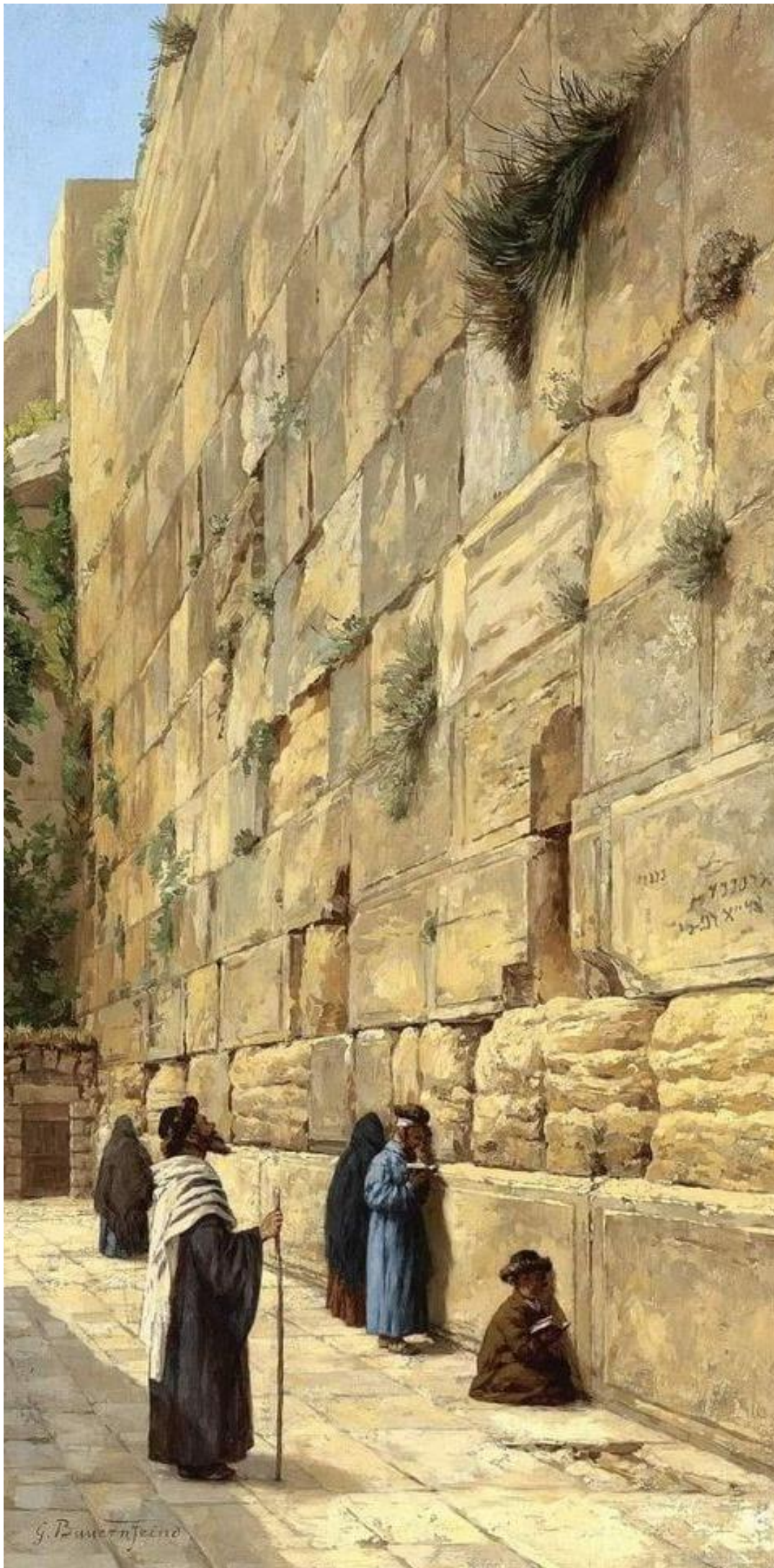
He knew in order to have a Sunday you have to have a Friday. He knew in order to have joy you have to carry your cross. He felt everything that day. He felt how your heart broke wide open when you had to watch your baby die. He carried the weight of the burden you have felt since your spouse died and life just doesn't seem right since. On that cross He held the rapist and murderers, the sinner and the saint. He knew He had to carry the cross.

He never promised the cross you carry in this life would not be heavy. His promise is that Sunday is coming. No matter how heavy Friday is, financially, emotionally, mentally or physically. Friday is heavy. That cross is weighing you down and you are about to crumble under its weight. His promise was simply this: He won't make you carry it alone. What kind of king would step down from His throne for this?

JESUS of Nazareth, The SON of GOD did. For you.

He did every bit of it for you and me. Oh, yes, it is heavy. So heavy sometimes you do not think you can take one more step. But look up, because Sunday is coming.

(Will Smith, author)

*Pe malurile râurilor
Babilonului ședeam jos și
plângeam când ne aduceam
aminte de Sion.*

*În sălciile din ținutul acela
ne atârnaverăm harpele.*

*Căci acolo biruatorii noștri
ne cereau cântări și
asupritorii noștri ne cereau
bucurie zicând: „Cântați-ne
câteva din cântările
Sionului!”*

*Cum să cântăm noi
cântările Domnului pe un
pământ străin?*

*Dacă te voi uita,
Ierusalime, să-și uite
dreapta mea destoinicia ei!*

*Să mi se lipească limba de
cerul gurii dacă nu-mi voi
aduce aminte de tine, dacă
nu voi face din Ierusalim
culmea bucuriei mele!*

Psalom 137:1-6